



Nejsilnějším trumfem pro aktivizaci armád NATO je ukrajinská karta

Autor: Radim Lhoták

Celou délku hranice Evropské unie, již neomývá Atlantský oceán, olizují plameny válečných konfliktů. Ohnivý oblouk obkličující Evropu jasně ukazuje, že třetí světová válka se rozhořívá, aniž si to většina lidí stačila uvědomit.

Strategie válečných štváčů z USA, ale i z řad jejich spojenců v NATO, je zřejmá: Destabilizovat země tvořící kontinentální rozhraní mezi Evropskou unií a zbytkem světa a tak vyvolat konflikt mezi okcidentem (západní civilizací) a východními civilizacemi. Přičemž pod východní civilizace je třeba zahrnout všechny státy a kontinenty sousedící s Evropskou unií, které dosud zcela nepropadly režimu západní globalizace. Pohledem na mapu zjistíme, že ohnivý kruh kolem EU se uzavírá. Na počátku jeho vzplanutí byly skryté či otevřené agrese USA a NATO v příslušných státech pod záminkou vývozu demokracie a potření tamních údajně autoritativních režimů. Cílem těchto válečných invazí byl vnitřní chaos napadených států, který se dále rozhořel v občanských válkách, v nichž na účelově zvolené straně stojí USA, a to podle potřeby přiložit do ohně, nikoliv podpořit spravedlivé řešení konfliktu, a na druhou stranu se postupně přidávají východní mocnosti v čele s Ruskem.

Válečná obruč svírající postupně Evropskou unii je omračující: Válka stále naplno zuří v Sýrii, k ní se postupně přidávají války v dalších rozvrácených zemích, kam patří Libye, Irák, Palestina a Ukrajina. Je možná jen otázkou času, kdy se k nim přidá Egypt a severní pobaltské státy odpadlé od Ruska. V každém případě je již nyní Evropská unie konfrontována s nejhorší bezpečnostní situací od druhé světové války. To pochopitelně hraje do not válečných plánovačů v USA. Evropa je v obležení a bude nucena se semknout společně s USA k aktivní obraně svých životních zájmů. Nejsilnějším trumfem pro aktivizaci armád NATO je ukrajinská karta. Právě v ní jsou bezprostředně dotčeny životní zájmy Ruska, a to nahrává tomu, aby se regionální konflikty rozhořely do velké války světových mocností.

Od ovládnutí EU k válečné mobilizaci

USA nyní bojuje za plné ovládnutí Evropské unie jak po stránce ekonomické, tak po stránce vojenské. V prvním ohledu USA tlačí EU k podepsání Transatlantické obchodní a investiční

dohody (TTIP). Jde o vytvoření globálního mezikontinentálního prostoru, v němž získají absolutní moc nadnárodní korporace. Jde o tytéž zástupce nadnárodního kapitálu, kteří určují politiku USA a používají je jako beranidla na všechny neposlušné či zneprátelené světové strany. Druhý aspekt kontroly nad Evropskou unií ze strany USA spočívá v postupném ohrožení vnější bezpečnosti EU, aby ta byla nucena mobilizovat veškeré dostupné síly na zajištění své obrany. Bezpečnostní rizika plynoucí z válečných konfliktů na hranicích z EU jsou samozřejmě patřičně zabarvována a nafukována válečnou propagandou sdělovacích prostředků, které jsou již prakticky pod plnou kontrolou kapitalistických elit.

Mobilizace v Evropě již probíhá. Jsou postupně schvalovány sankce proti Rusku a navyšovány zbrojní rozpočty. Sankce proti Rusku mají dvojitý účel. Jednak rozdmýchávají existující válečná ohniska a zvyšují napětí na hranicích EU. Přitom nejde jen o Ukrajinu, ale i o Sýrii a nově o útoky Izraele na Palestinu a o rozhoření občanské války v Libyi. Rusko je totiž vážně upoutáno ukrajinskou krizí a nezbývá mu dost agility zastat se svých zájmů v ostatních oblastech světa. Sankce proti Rusku na druhé straně natolik ekonomicky oslabují EU, že ta je nucena smířit se s diktátem USA a padnout do jejich područí. Ukrajinský konflikt představuje válku na samotném území evropského kontinentu a znamená přímé ohrožení míru v Evropě. EU proto nezbývá nic jiného, než přistoupit na válečnou rétoriku USA, protože v opačném případě by se musela postavit na stranu Ruska proti USA a tak podkopat základy vlastního bezpečnostního systému založeného na NATO. To si prostě nemůže dovolit.

Ve hře je samotné paradigma liberálního kapitalismu

V této chvíli bude vhodné si vyjasnit, proč se vlastně USA snaží o rozpoutání velkého válečného konfliktu. Všeobecně se traduje, že příčinou je neudržitelné zadlužení USA a západních států, tudíž fakt, že celý západní finanční systém stojí před kolapsem. To je jen část pravdy. Kritický stav pohledávek věřitelů a výnosů z obligací by sám o sobě nemusel znamenat katastrofu. Nakonec jde o dluhy, které pokud by byly smazány bez náhrady, nepovedou ke krachu západní ekonomiky. Spíše naopak, znamenaly by její oživení. Jediným, kdo by tratil, by byla vrstva bohatých, pro něž se taková ztráta většinou nerovná jejich existenční likvidaci.

Jde o něco mnohem podstatnějšího. Jde o udržení stávajícího kapitalistického systému a globální moci oligarchů. Tato moc byla dosud implementována skrytě korupcí politiků a celých politických systémů v dotčených zemích. V poslední době jsme svědky nástupu oligarchů přímo do politických funkcí. Korupční politický systém se totiž ukazuje jako vyčerpaný a nespolehlivý. Naproti tomu východní rodící se mocnosti pomalu a jistě napadají stávající paradigma liberálního kapitalismu a ohrožují moc oligarchů v samotných základech. Nakonec nedávné rozhodnutí Haagského soudního tribunálu o vině Ruska na politicky motivované perzekuci oligarchy Chodorkovského v kauze JUKOS to jen potvrzuje. Třetí světová válka bude proto znamenat zásadní rozhodnutí, jakou cestou se bude svět nadále ubírat. Zda zůstane u nezměněné podoby kapitalismu a parazitické existence finančních elit, či vytvoří nové spravedlivější paradigma budoucí společnosti.

Heterogenní potenciál Evropské unie

Jakkoliv současné spojení USA a EU připomíná homogenní a neporazitelnou baštu moci nadnárodního kapitálu, není tomu tak docela. V Evropě sílí separatistické tendence a samotná Evropská unie je rozdělena na dva odlišné tábory, byť sjednocené jednou liberálně demokratickou ideologií. Jeden tábor tvoří země G7, v nichž většina kapitálu sídlí. Druhý tábor tvoří země, které k EU přistoupily z bývalého socialistického bloku. Jedná se většinou o slovanské národy. Bylo by velice naivní si myslet, že rozšíření EU o tyto země mělo za cíl postavit je na roveň svým silným sousedům. Pravý opak je pravdou. Záměrem bylo jejich ovládnutí a připojení formou protektorátních provincií, z nichž zakládající státy EU budou těžit, a to nástrojem prostého vykořisťování. Západní kapitál se postupně zmocnil takto doslova na lopatě předložených cizích zdrojů, přírodních, kapitálových i lidských, a přistupující státy zcela zbavil svébytnosti a suverenity. Výsledkem je zotročení, z něhož není úniku.

V tomto poznatku spočívá velké riziko pro imperialistickou hegemonii USA a její nerozbornou jednotu s EU v případě velkého válečného konfliktu. Toho je třeba využít, protože právě slovanský tábor ve vnitřním prostoru EU a rozvášňný postup Ruska při vyjednávání s EU mohou znamenat hráz proti rozhoření třetí světové války jako přímého střetu světových mocností. Je navýsost nutné, aby si slovanské země zapojené v EU uvědomily tuto úlohu a pochopily, nakolik bratrská sounáležitost Slovanů a jejich možný svazek zahrnující Evropu a Rusko, čili Asii až k jejím východním břehům, může přinést mír pro celou Evropu a Eurasii. Jak mohou tuto úlohu naplnit? Prostě tím, že nepřipustí agresivní tažení NATO na východ přes svá území a především tím, že postupně vystoupí z Evropské unie, stanou se neutrální a zapojí se do silícího hospodářského a geopolitického společenství zemí BRICS.

Je tedy nad čím přemýšlet a rozhodně nezbyvá dostatek času. Dny mírového soužití evropských států jsou sečteny a Evropská unie nejen že není garantem míru v Evropě, ale naopak svým vazalstvím a poslušenstvím diktátu USA znamená vyhocené riziko pro rozpoutání třetího světového válečného požáru. A ten může mít v nejhorším scénáři apokalyptické důsledky.